

Onderscheiding voor organisten Peet en Roel de With

Gepost door: **Redactie kerkorgelprikbord**

Datum: 28 mei 2006

LEXMOND - Roel de With kon nog maar net bij het pedaal van het grote kerkorgel of hij begeleidde al de zang tijdens een kerkdienst van de gereformeerde kerk Lux Mundi in Lexmond. Zijn vader Peet de With begon op 24-jarige leeftijd met vijf psalmen en een donderpreek, op hele noten. Op zondag 30 april 2006 ontvingen vader en zoon een onderscheidingsteken voor respectievelijk ruim 50 en 25 jaar orgelspel.

Als je Roel in zijn spijkerbroek en jack bij zijn benzinepomp in de Dorpsstraat aan het werk ziet, verwacht je niet meteen een ervaren kerkorganist en liefhebber van componisten als Bach en Widor voor je te hebben. Toch is hij dat. Maar hij speelt ook als toetsenist in de band Met Maten, waarin hij samen met Hans van Oostenbrugge, Tim van Nesselrooij, Fons Schut en René Tulner muziek brengt uit de zeventiger jaren. Zijn vader is stiekem trots op de muzikale aanleg van zijn zoon: t Zat erin bij hem.

Dat kan overigens ook van pa zelf gezegd worden. Hij begon als hulpje van de vaste organist. Ik hielp om lucht te trappen, kroop in de kast als er een toon bleef hangen. Ik had altijd een stofjas, tangen en ijzerdraad bij me. Tijdens de preek repareerde ik wat kapot was gegaan. Als de dominee "amen" zei, had ik het gemaakt. Les kreeg Peet aanvankelijk niet. Daar was geen geld voor. Ik leerde het mezelf, gewoon uit de lesboeken. Klavescribo. Toen ik op mijn zestiende ging werken, kocht ik een harmonium. Waarom ik voor orgel koos? Ik was weg van het meerstemmige. Een orgel is een compleet orkest. Ook zijn moeder was muzikaal. Ze speelde wat ze hoorde, uit haar hoofd. En ze zong altijd. Ik zing ook graag. Als ik moest kiezen tussen spelen en zingen, koos ik het laatste.

Band

Roel kreeg eerst wat les van zijn vader en vanaf zijn twaalfde van organist Huizen. Toen hij ongeveer 17 jaar was, werd hij toetsenist bij een band van het blindeninstituut Bartiméus in Zeist. Ik ging een keer per week in Zeist repeteren. Met één van hen, René Tulner, speel ik nog steeds - in onze band Met Maten. René heeft een drumstudio hier in Lexmond en geeft les op Bartiméus. Roel zou niet kunnen kiezen tussen de band en het orgel. Toen ik een jaar of 18 was dacht ik wel een tijdje: wat moet ik met Händel? Maar ik vond het begeleiden leuk. Zijn vader: Je bent weer teruggekomen. Als twaalfjarige zat Roel tijdens kerkdiensten naast zijn vader achter het orgel. Dan speelde ik de melodie een octaaf hoger mee, met één vinger. Hij kijkt zijn vader aan en zegt: Later zei jij bij het uitgaan van de dienst tegen me: speel jij maar. Peet knikt. Terwijl Roel even wegloopt om een klant aan de pomp te helpen zegt Peet: Dat muzikale hebben mijn andere kinderen ook. Ik heb vier dochters, t zijn allemaal lijsters. En mijn oudste zoon zit op een oratoriumvereniging.

Wat vinden ze ervan dat ze de liefde voor het orgelspel met elkaar kunnen delen? Het is nooit leuker dan dat je het kunt overdragen aan je zoon, zegt Peet. Want dat hij het als 76-jarige langzamerhand steeds meer zal gaan overdragen is zeker. Ik speel niet totdat ik van de orgelbank afval. Hij vindt het geweldig dat ze hun grote hobby gemeenschappelijk hebben. We hebben plezier van elkaar. Roel zegt lachend: Mijn vader legt altijd de muziek voor me klaar. Daar word je ontzettend lui van! Toch relativeert hij het ook: Als we de muziek niet hadden, zou ons contact er niet onder lijden denk ik. En het is wel zo: we hebben ieder een eigen ontwikkeling gehad.

Nieuw lied

Beide organisten prijzen de zangkwaliteiten van 'hun' gemeente. Maar luisterend naar de verhalen krijg je de indruk dat die kwaliteiten mede te danken zijn aan Peet en Roel. Als er een nieuw lied in de liturgie staat, studeer ik het voor de dienst met de gemeente in. Zodra 80 procent van de mensen binnen is, beginnen we. Zijn vader: Ik ben meer dan eens van de orgelbank opgestaan. Dan zei ik: nu hebben we het drie keer verkeerd gedaan, de vierde keer gaat het goed. Ik bespreek het gewoon. Ja, dat kan bij ons allemaal.

Peet en Roel verzorgden samen de begeleiding tijdens meer dan 5000 gewone kerkdiensten, bijzondere diensten niet meegerekend. Ze kregen de onderscheiding van de Vereniging voor Kerkrentmeesterlijk Beheer in de PKN. Vader de With kreeg de onderscheiding in goud met briljant, zijn zoon ontving deze in zilver. Tijdens de toespraak bij de uitreiking werd gezegd dat we ons nooit

hebben verslapen, vertelt Peet. Dat is waar, maar ik heb wel een keer géslapen onder een dienst. Dominee Los uit Meerkerk ging voor. Na het “amen” gaf hij de psalm “Maar de Heer zal uitkomst geven” op. Maar er kwam geen uitkomst, want de organist sliep! De dominee besloot maar te gaan bidden. Tijdens het gebed kwam de koster naar boven. Hij schudde me wakker en zei: “Je mot speulen, jô!”

Bron: www.hetkontakt.nl/alblasserwaard